

DAN SRPSKOG USTANKA, 27.srpnja 1941.!

PARTIZANSKI ZLOČINI

U istraživanju srbokomunističkih zločina i zločina jugoslavenskih partizana nad Hrvatima svjedočilo mi je šezdesetak svjedoka.

Jedni su spremno odobrili da se njihova svjedočenja objave, drugi su pristali na objavu iza njihove smrti, a treći su uvjetovali da im se imena ne objave

radi osobne sigurnosti te sigurnosti njihove djece i unučadi. I to rječito govori o prilikama u današnjoj Hrvatskoj.

Svjedoci koji pamte događaje iz vremena Kraljevine Jugoslavije i nastanka Nezavisne Države Hrvatske svjedoče da je u jugoslavenska vremena odnos između potlačenih i obespravljenih Hrvata i povlaštenih Srba bio na rubu otvorenog sukoba.

Skupštinski je atentat iz 1928., uz brojna druga brojna politička ubojstva, utamničenja i deportacije, potvrdio je da Srbi ne žele pregovore i dogovore te da je jedini izlaz za stjecanje slobode i neovisnosti oružana borba.

U takvim okolnostima nastaje Ustaški pokret. Ne kao fašističko-nacistička i teroristička organizacija već kao osloboditeljski pokret, koji će u oslobođenju Doma i Naroda primijeniti oružanu borbu, jer su drugi načini bili nedjelotvorni. Mnogi hrvatski političari pokušali su izmoliti pomoć od vodećih svjetskih država.

Nažalost, dočekala ih je gluhoća, poniženje i zatvorena vrata. Kad se u novonastalim povijesnim okolnostima ukazala prilika da se u savezu s fašističkom Italijom i nacističkom Njemačkom izbori sloboda i neovisnost Hrvatske, pa makar u krnjem obliku, Ustaški je pokret iskoristio tu priliku, jer drugog saveznika nije imao.

Koliko je to bilo dobro i razborito, ocijenit će povijest, kad se za to stvore uvjeti, kad se o ustaškom i o partizansko-komunističkom pokretu bude prosuđivalo po istim mjerilima, samo s pozicije istine.

Većina je Hrvata uspostavu NDH dočekala s radošću i neopisivim zanosom. Konačno se ostvario stoljetni san minulih naraštaja, uskrsnula je Hrvatska i oslobodila se od morskoga srpskog despotizma.

U tek uskrsloj državi, u kojoj vlast još nije bila ni ustrojena, Srbi i komunisti vrše terorističke napade. Srbi u težnji stvaranja Velike Srbije, a komunisti radi obnove Jugoslavije koja je u konačnici isto bila Velika Srbija.

Ujedinjeni velikosrbi i jugokomunisti su kroz drugu Jugoslaviju ostvarili zapravo ideju o Velikoj Srbiji po planu Ilije Garašanina, Vuka Stefanovića Karadžića i Srpske akademije nauka i umetnosti.

U ostvarenju Velike Srbije, Srbi su, nadareni bizantinskom lukavošću, imali uvijek više razrađenih varijanti.

Okupljeni oko četničkog pokreta i komunističke partije u tajnosti su donijeli odluku i pripremali podizanje ustanka. Đoko Jovanić piše da je 20. srpnja 1941. s Ljubom Babićem, Milutinom Moračom i još nekima sudjelovao na sastanku u Drvaru, na kojem je dogovoreno da će podići ustanak istog dana i istog sata u Srbu, Donjem Lapcu i Drvaru.

Datum nije bio određen. Izdani su nautpci da svatko ubije svoga "subašu" i očisti svoj kraj.

Svoju odluku proveli su u djelo 27. srpnja 1941. na prostoru južne Like, u kotaru Donji Lapac i u općini Bosanski Petrovac u današnjoj Bosni i Hercegovini. U razdoblju od 27. srpnja 1941. do 15. rujna 1941. svoj naum su ostvarili. Hrvate planski i sustavno ubijaju, pale im kuće, gospodarske zgrade i pljačkaju imovinu.

Pale crkve, škole i ruše groblja. Zbrisali su s lica zemlje sela i cijele župe.

Odluku da sve što je hrvatsko treba uništiti, temeljito su proveli.

Povod za dizanje ustanka bio je tobožnji strah od Hrvata, jer je vlast NDH u nastojanju da zavede mir i red, zahtijevala da civili predaju sve oružje koje posjeduju. Pravi razlog je zapravo bio priprema ustanka. Srbi su poznati ljubitelji oružja.

Raspadom Kraljevine Jugoslavije goleme količine oružja po osobnom su nahođenju, a ponajviše po nautpcima četničke organizacije i svetosavske crkve pomno prikupili i sakrili, čekajući trenutak kad će ga upotrijebiti.

Pojedini Hrvati, zbog ranijih nasilja vlasti Kraljevine Jugoslavije, zbog batinanja, zatvaranja i sukoba s različitim velikosrpskim društvima i pojedincima, u novonastalim okolnostima također vrše nasilje, a bilo je i krvavih obračuna. No, to nije smio bio razlog da zbog nasilja pojedinaca Srbi pobiju cijele obitelji, žitelje sela i cijelih župa.

Razlog je puno veći i dublji, a to je stvaranje Velike Srbije.

Bestijalnost srbokomunističkih zločina i zločina jugoslavenskih partizana, tih za Hrvatsku sudbonosnih dana, opisao je Luka Pavičić u svojoj knjizi Kronika stradanja Hrvata južne Like, koja je tiskana u Zagrebu 1996. Iz podataka koje je brižljivo prikupio (a kao profesionalnom vojniku u Kraljevini Jugoslaviji, u domobranstvu NDH, te u partizanima i JNA, dosta toga mu je bilo već i otprije poznato), razabire se da su Srbi 27. srpnja 1941. izvršili napad na području južne Like u općinama Gračac, Bruvno, Mazin, Zrmanja, Donji Lapac i Srb.

U župi sv. Petra i Pavla u Rudopolju, Bruvnu i Mazinu pobili su sve žitelje koji nisu uspjeli pobjeći.

Kuće i gospodarske zgrade su zapalili a ostalu imovinu opljačkali.

U župi rođenja Blažene Djevice Marije u Palanki također su pobili sve koji nisu uspjeli pobjeći. Nisu poštedjeli ni djecu. Poznata su imena osamnaest pobijenih, a ukupan je broj nepoznat.

Svjedoka nažalost nema i najvjerojatnije nikad se i ne će otkriti točan broj pobijenih.

U kotaru Donji Lapac, u naseljima Donji Lapac, Boričevac, Gornji Lapac, Mišljenovac Veliki, Mišljenovac Mali, Bujanj, Oriovac i Brotnja živjelo je oko 3.000 Hrvata.

U kotaru Donji Lapac u Srbu, gdje je živjelo srpsko pučanstvo, Srbi su po dogovoru iz Drvara 27. srpnja 1941. podigli pobunu.

U ovom kraju nije bilo vojnih postrojbi osim oružničke postaje s 5-6 oružnika, a u Srbu su živjela svega dvojica Hrvata.

Jedan je bio nadlugar, a drugi općinski službenik. Dvojicu Hrvata su ubili a od oružnika samo je jedan ostao živ.

U Brotnju su pobunjenici ušli 28. srpnja 1941. godine. Pobili su sve Hrvate koje su zatekli kod kuće.

Uspjela je pobjeći jedna žena s djetetom u Boričevac.

Upoznala je Boričevljane o strašnoj tragediji koja se odigrala u Brotnji i o istrebljenju svih 38 lvezića.

Ritualno su ih ubijali, razvrstavajući ih po spolu i životnoj dobi.

Žive su ih bacili u jamu iznad Brotnje u Dabinu vrhu.

Dok su povezane sužnje tjerali do jame, naredili su guslaru, starcu Luki Iveziću, da gusli i pjeva.

Sedam muškaraca Ivezića: Marka, Juru, Milana, Milu, Nikolu, Josu i Marka Danina te dvije žene, Iku i njenu kćer Jelku, odveli su u općinski zatvor u Srbu.

Nakon strahovitog mučenja i silovanja, ubili su sedmoricu muškaraca i Iku na Srbskom klancu, a Ikinjoj kćeri Jelki poštedjeli su život.

Ubijanja su vršili i u šumi Stražbenici. Nikola Ivezić Danin i Nikola Ivezić Nikolin uspjeli su pobjeći u šumu. Srbi su ih uhvatili u šumi Čemernica. Rekli su da su pravoslavci i da se zovu David i Jovo Dubajić.

Da provjere govore li istinu, naredili su im da izmole pravoslavni Očenaš.

Kako su u Brotnji živjeli Hrvati i Srbi, njih su dvojica znali pravoslavni obred. Kad su izmolili Očenaš, zapovjednik ih je pohvalio da su prava "srpska deca" i dao im je propusnicu za slobodno kretanje po pobunjeničkom prostoru.

Nakon ovoga srpskog krvožednog izživljavanja, iz Boričevca su zatražili pomoć iz Bihaća.

Poslana je jedna domobranska satnija, koju su pobunjenici sačekali u zasjedi kod Doljana.

Ubili su sedamnaest domobrana, a ostali dio satnije probio se u Boričevac.

Zapovjednik satnik Veber izdao je naredbu da se satnija s narodom povuče u Kulen Vakuf.

U Boričevcu je ostalo nešto starijih ljudi da čuvaju kuće i stoku dok se stanje ne smiri i bude omogućen izbjeglima povratak kućama.

Nažalost, 2. kolovoza 1941. oko 9 sati Srbi iz Donjeg Lapca i okolnih sela nasrnuli su na Boričevac i Gornji Lapac.

Pobili su sve koje su zatekli u selima.

Kuće i gospodarske zgrade su zapalili, a stoku i ostalu imovinu opljačkali. Župa Blažene Djevice Marije-Mala Gospa Boričevac u krvi je satrvana.

Istog dana, u isto vrijeme, napadnuto je područje Bosanskog Petrovca, naročito župa Krnjeuša.

Hrvati katolici i muslimani s obje strane današnje državne granice, a u ono vrijeme jedinstvene države, planski i sustavno su ubijani do konačnog istrebljenja.

Ljubo Babić, Stojan Matić, Đoko Jovanić, a posebice Gojko Polovina kao glavni i odgovorni zapovjednik, krivi su za zvjerske zločine koje su počinili nad nevinim žrtvama na ličkoj i bosanskoj strani.

Pod njihovim vodstvom Srbi su zarobili preko 3.000 civila, koji su se pokušali bijegom spasiti i pobjeći ispred krvnika u Bihać.

Na putu u Kulen Vakuf i Martin Brod, nad zarobljenicima je izvršen pokolj.

Usputne jame i vrtače, a posebice rijeka Una od Kulen Vakufa do Martin Broda bila je puna leševa.

Rijetkim, malo snalažljivijim i hrabrijim, uspjelo je pobjeći u gudure.

Preživjeli su kasnije, samo onima u koje su imali povjerenje, svjedočili o strahoti pokolja.

Procjenjuje se da je pobijeno više tisuća civila pretežno žena, djece, starica i staraca.

O pokolju na svoj način svjedoči i Đoko Jovanić u svojoj knjizi Donji Lapac u borbi 1941-1945.

On opisuje da je najveća pogriješka u ustanku bila pokolj preko 900 ljudi – žena i djece, spaljen Kulen Vakuf, Orašac i Čukovi, više od 1.000 kuća.

Dakle, lažni antifašisti, srbokomunisti i jugoslavenski partizani u borbi za Titovu Jugoslaviju - Veliku Srbiju, zvjerskim su ubijanjem zatrli sljedeće katoličke župe u Lici: župu Palanku, župu Boričevac, župu Rudopolje, župu Gračac, župu Udbinu, župu Korenicu i... Uz ove, još i trinaest katoličkih župa od Une do Vrbasa...

U Titovoj Jugoslaviji malobrojnim preživjelim Boričevčanima, Rudopoljčanima i ostalim ličkim Hrvatima zabranjen je povratak i obnova razorenih, spaljenih i zbrisanih naselja. Jakov Blažević, lička "dika" posebno je ovom kumovao.

Progonitelj blaženoga Alojzija Stepinca na svom putu "praćenja crvene niti", ostavio je iza sebe crveni trag ispisan hrvatskom krvlju.

Krajnje je morbidno da je u Titovoj Jugoslaviji izvršeni genocid nad Hrvatima otpočet 27. srpnja 1941. proglašen antifašističkim ustankom u NR Hrvatskoj i NR Bosni i Hercegovini.

Opisanom zločinu i zločincima ove su se godine došli pokloniti i veličati ih srpski politički predvodnici na čelu s Miloradom Pupovcem te predstavnici hrvatske ljevice predvođene predsjednikom SDP-a Zoranom Milanovićem.

Otužno, jadno i sramotno!

Dan 27. srpnja 1941. kao početak antifašističke borbe, bestidna je povijesna krivotvorina i laž.

Nažalost, ono što je istina, toga dana otpočeo je genocid nad hrvatskim narodom, kojeg su Srbi nastavili i u Domovinskom ratu.

Na zločine i nasilje tzv. jugopartizanskih antifašista vlast NDH odgovarala je represijom. Ipak nije bila dorasla komunističkoj bezobzirnosti i lukavosti koju su komunisti preuzeli iz srpsko-bizantinske tradicije.

Osobito često su se koristili preodijevanjem u odore protivničke vojske, što se uvijek i svagdje kvalificira kao špijunaža ili terorizam.

U Titovoj Jugoslaviji takve su se podlosti veličale kao viteško djelo.

O jednome takvom zločinu izvršenom na Baškim Oštarijama, koje se nalaze na velebitskom prijevoju na cesti Gospić – Karlobag, svjedoči gospodin Ilija Polić.

Evo njegova svjedočenja:

"Prije dvadesetak dana, g. Vukiću, razgovarali smo o hrvatskim žrtvama za vrijeme i nakon Drugoga svjetskog rata.

Nažalost, danas malo tko to spominje.

U razgovoru sam spomenuo umorstvo zarobljenih hrvatskih vojnika koje su partizani ubili 1943. u dva navrata.

U kasno proljeće i početkom ljeta zarobili su i ubili domobrane. Na priloženoj skici označio sam mjesto gdje se nalaze kosti tih ubijenih domobrana.

Koliko ih je bilo, ne znam. U selu se tada pričalo da ih je petnaest. Je li 15, 10, više ili manje, ne mogu reći premda sam ih u toj 'laufgrabi' (streljačkom rovu) zatrpio nakon povratka iz izbjeglištva u Karlobagu.

Naime, bili su tako malo zatrpani, pa sam ih dodatno zatrpio. Tada sam imao 17 godina.

U jesen 1943. partizani su ubili zarobljene vojnike koji su bili u ustaškoj postrojbi raspoređenoj na tom području.

Označio sam u skici gdje se nalaze kosti tih hrvatskih vojnika.

O njihovu broju ne mogu ništa reći, jer sam tada pohađao školu u Gospiću.

Ovu skicu Vam šaljem, toliko da je imate, ako nekada budete u prilici da utvrđujete grobišta hrvatskih vojnika u Lici.

To ne može promijeniti situaciju, ali eto, neka budući naraštaji znaju mjesta gdje se nalaze kosti bojovnika koji položili su život za Hrvatsku, ratujući s onima koji su se borili za Jugoslaviju, a koji sebe nazivaju 'osloboditeljima'.

Kakva je to sloboda bila, znamo!"

Eto, i iz ovog fragmenta vidimo da su srbokomunisti i jugopartizani pobili zarobljene hrvatske vojnike bez sudske presude, dokazane krivnje i prava na obranu.

To je "antifašistička borba" po srbokomunističkom i jugopartizanskom predlošku, koju grčevito brane i promiču Fumić, Mesić, Slavko Goldstein i dr.

Po njima, ubiti protivnika bez suda, dokazane krivnje i prava na obranu, viteški je čin i "antifašistička tekovina"!

A nažalost, događaji iz Drugoga svjetskog rata ponovili su se u Domovinskom ratu.

Tobože "izluđeni i prestrašeni", Srbi su ponovno pokušali onemogućiti stvaranje Republike Hrvatske i uspostaviti Veliku Srbiju, po unaprijed pomno pripremljenom i sustavno provedenom etničkom čišćenju.

Velikosrbi i jugokomunisti pokazali su svoju zločinačku ćud u razaranju i ubojstvima u Gospiću, Škabrnji, Vukovaru i Srebrenici.

Da je stvaranje Titove Jugoslavije počivalo na pozitivnim ljudskim vrijednostima, ne bi ta tvorevina nastala na zločinu i ne bi se raspala u moru prolivene krvi.

Borba za Hrvatsku u Drugome svjetskom ratu nastavljena je i uspješno dovršena u Domovinskome ratu, a mir na ovim našim hrvatskim prostorima zavladat će kad hrvatski Srbi shvate da im je Hrvatska domovina te da moraju s Hrvatima izgrađivati i braniti Hrvatsku na boljitak svoj i svoje djece, a san o Velikoj Srbiji odbaciti kao neostvarivu i po njih štetnu iluziju.

Ivan VUKIĆ

Politički zatvorenik